

Arrest

nr. 118 005 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 april 2013.

1.3. Op 24 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen en geboren te zijn in Hayat, gelegen in het district Baraki Barak, provincie Logar. U bent meerderjarig en gehuwd met A.A. (...). De laatste tien jaar voor uw vertrek woonde u in de stad Kabul, waar ook uw echtgenote momenteel verblijft.

Sinds 2005 was uw moeder werkzaam als lerares voor de Ierse organisatie Concern Worldwide. In jullie huis in Kabul gaf uw moeder alfabetiseringslessen aan Afghaanse vrouwen. U hielp haar met het dragen van schoolspullen van het hoofdkantoor van Concern Worldwide naar jullie huis. Op 1 hoot 1389 (20 februari 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) ontvingen jullie een brief van de Taliban waarin zowel u als uw moeder werd verweten het christendom te verspreiden in jullie huis. Jullie moesten die werkzaamheden onmiddellijk stopzetten. Op 16 hamal 1390 (5 april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) trok u met chemicaliën naar jullie landbouwer in Logar. Hij had die nodig voor jullie landbouwgronden. U verbleef er enkele dagen in het huis van de neef van uw vader. De vierde nacht kreeg u er ongewenst bezoek van de Taliban en werd u ontvoerd.

U werd per motorfiets naar hun schuilplaats gebracht waar u uitgebreid werd ondervraagd over de werkzaamheden van uw moeder en van u. In de nacht van 25 hamal (14 april volgens de Gregoriaanse kalender) nam men u mee met de motorfiets naar een plaats aan de hoofdweg, waar u werd verplicht een put te graven. Toen de Talibs in de verte lichten zagen naderen, sloegen ze op de vlucht en begonnen ze een vuurgevecht. U slaagde erin weg te lopen in de tegenovergestelde richting als hen. De volgende morgen slaagde u erin een wagen richting Kabul te nemen en opnieuw huiswaarts te gaan.

Op 30 hamal 1390 (19 april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) ontvingen jullie een tweede brief van de Taliban. Ze verweten u te zijn ontsnapt en zouden u vermoorden wanneer ze u zouden vatten. Via de mullah kreeg u ook te horen dat onbekenden naar u op zoek waren en dat er geruchten waren dat u en uw moeder godsdienstlessen gaven. Voor uw eigen veiligheid beslisten uw oom en moeder dat u het land moest uitvluchten. U bleef samen met uw moeder bij uw oom. De nacht nadien kregen uw jongere broers de Taliban op bezoek. In hun zoektocht naar u werden uw broers geslagen. U bleef bij uw oom tot een smokkelaar werd gevonden.

Op 12 sawr 1390 (2 mei 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. Op 25 juli 2011 vroeg u asiel aan in België. Eens u uit Afghanistan was gevlucht, verhuisde uw moeder met haar gezin naar een onbekende plaats.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u twee foto's van u neer, de taskara van uw vader, uw schoolcertificaat en rapport, twee persoonlijke dreigbrieven van de Taliban en een algemene dreigbrief, drie appreciatiebrieven van Concern Worldwide voor uw moeder, vier opleidingscertificaten van uw moeder, haar badge en drie diploma's van uw moeder. Na het gehoor stuurde u ook een familiefoto van u met moeder door. Daarnaast legde u ook de originele briefomslagen waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw moeder werkzaam was in Afghanistan als lerares. Uw kennis over uw moeders activiteiten en de organisatie waarvoor ze actief is, is vrijwel nihil. Van een zoon moet niet alle informatie worden verwacht. Doch u verklaart dat u haar geholpen heeft bij haar activiteiten (CGVS, p. 5) en u heeft uw land van herkomst omwille van die activiteiten moeten ontvluchten, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat u de grote lijnen van het werk van uw moeder kan toelichten. Het is ten eerste vreemd dat u amper kan uitweiden over

de activiteiten van Concern in Afghanistan en nauwer in Kabul. Zo kan u enkel weergeven dat uw moeder alfabetiseringslessen gaf en er ook computerlessen werden georganiseerd (CGVS, p. 5). Volgens de informatie in het administratief dossier concentreert deze organisatie zich in Afghanistan op heel uiteenlopende projecten zoals landbouwprojecten, ontwikkelingsprojecten, water -en milieuprojecten, onderwijsprojecten en HIV -en aidsprojecten. Markant is dan ook dat u te kennen geeft niet te weten of Concern Worldwide, behalve in Kabul, ook in de rest van Afghanistan actief is (CGVS, p. 6). Specifiek in Kabul richt deze organisatie zich op het organiseren van gendergerichte projecten via onderwijs, het versterken van bepaalde vaardigheden, het geven van leer in gezondheid en hygiëne en het verhogen van de markttoegankelijkheid voor vrouwen. Het is merkwaardig dat u behalve onderwijs geen enkel ander thema opnoemt waarin deze organisatie uitblinkt (CGVS, p. 5). Ook wanneer gepeild naar cursussen die uw moeder zelf volgde bij het Concern Worldwide blijkt u niet weten welke cursussen zij zelf allemaal heeft gevolgd (CGVS, p. 9) en dit ondanks het feit dat u hier een certificaat van voorlegt (stuk 7 in het administratief dossier). In die lijn is het even opvallend dat ook de organisaties AWEC en USAID amper een belletje bij u doen rinkelen en u deze niet kan linken naar uw moeder. Uw moeder volgde namelijk opleidingen bij die twee organisaties (Stuk 9b &c). Vervolgens geeft u ook zelf toe helemaal niet te weten of uw moeder bijkomende opleidingen heeft genoten, bij welke instanties ze die zou hebben gevolgd en wanneer ze die zou hebben gevolgd (CGVS, p. 8-9). Nochtans legt u deze documenten zelf ook neer ter ondersteuning van uw moeders hoger profiel in Afghanistan. Verwacht mag worden dat u dan ook bijkomende informatie kan geven bij die documenten. Ten tweede kan u ook amper in detail treden over de activiteiten die dichter aanleunen bij het werk van uw moeder zelf. Hoewel u in eerste instantie te kennen geeft dat er wellicht op nog plaatsen in Kabul alfabetiseringscursussen werden georganiseerd, heeft u er in tweede instantie geen idee van of er, zoals uw moeder, nog vrouwen voor deze organisatie lesgeven bij hen thuis (CGVS, p. 6). U schuilt uw onwetendheid hierover achter het feit dat u enkel naar het hoofdbureau ging (CGVS, p. 6). Opvallend is dan ook dat u de persoon die in dat kantoor de verantwoordelijke was niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 8), dat u niet weet wie de baas van die organisatie in Afghanistan is (CGVS, p. 7), dat u geen enkele naam van een collega van haar weet op te noemen (CGVS, p. 7), dat u geen enkele uitleg kan geven over de structuur van de lessenreeks die uw moeder gaf (CGVS, p. 7) en dat u zelf niet bij benadering kan zeggen aan hoeveel vrouwen ze telkens les gaf (CGVS, p. 6). Van een zoon mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de werkzaamheden van zijn moeder. Te meer omdat haar job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke positie van jullie gezin, u ook af en toe als hulp betrokken zou zijn geweest bij die werkzaamheden en u bovendien omwille van die job bent weggevlucht uit Afghanistan. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over die werkzaamheden en over de documenten die u ter staving hiervoor neerlegt, ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid de zoon te zijn van een lerares van Concern Worldwide. Hierdoor kunnen ook ernstige vragen worden gesteld bij uw verklaringen vervolgd te worden door de Taliban, aangezien u deze vervolgingsfeiten linkt aan de werkzaamheden van uw moeder.

Bovenstaande vaststelling wordt nogmaals bevestigd doordat u er ook niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd gevisiteerd door de Taliban. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u werd aangeschreven door de Taliban en dat u werd ontvoerd door de Taliban. Ten eerste stroken uw verklaringen niet met de documenten die u ter staving van die motieven neerlegt. Zo hebben beide brieven die u, zoals u verklaart, ontvangen heeft van de Taliban (CGVS, p. 10), een hoofding van de politieke partij Hezb-e-Islami (Stuk 12 & 13). Het is dan ook opmerkelijk dat u beweert aangeschreven te zijn geweest op naam van de Taliban. Geconfronteerd met deze bemerking haalt u aan dat Hezb-e-Islami en Taliban voor u dezelfde groeperingen zijn (CGVS, p. 12), wat echter wordt tegengesproken door informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt namelijk dat de verhoudingen tussen deze twee groeperingen in Logar de laatste jaren allerm minst rimpelloos is verlopen. Het gaat hier niet om een detail, maar om de groepering die u moet vrezen in Afganistan en om de groepering die u het land heeft doen uitvluchten. Verwacht mag worden dat u dan ook correcte informatie over die groepering kan weergeven. Ten tweede kan u uw ontvoering en ontsnapping niet geloofwaardig maken. Uw verklaringen over uw verblijf in gevangenschap overstijgen namelijk de algemeenheid niet en komen hoegenaamd niet doorleefd over. Ondanks uw verklaringen vijf nachten in handen van de Taliban te zijn geweest, ondervraagd te zijn en samen met hen te hebben gebeden (CGVS, p. 16 & p. 20), kan u enkel zeggen dat de vijf Talibs witte kleren droegen, lange baarden hadden, een tulband aan hadden en alle vijf hetzelfde leken (CGVS, p. 16). Verwacht mag worden dat u toch enige specificaties per Talib zou kunnen geven. Uw verklaring dat u enkel hun achterkant zag, aangezien u steeds achteraan moest gaan zitten, vergoelijkt deze oppervlakkigheid niet (CGVS, p. 17). Gevraagd naar een plaatsbeschrijving van uw gevangenis, komt u niet verder dan dat het een groot huis was met twee kamers (CGVS, p. 17). Verwacht mag worden dat u meer in detail zou kunnen treden om de plaats waar u gevangen zat te beschrijven. Gevraagd naar uw emoties toen u in uw cel zat, komt u dan weer niet verder dan dat u schrik had, hoopte veilig weg te komen, en waarom

de situatie in Afghanistan zo slecht was (CGVS, p. 19-20). Opnieuw mag worden verwacht dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over uw dagen en nachten in handen van de Taliban. Vervolgens lijkt ook uw ontsnapingsverhaal weinig plausibel. Zo is het merkwaardig dat de Taliban in paniek schoten wanneer lichten opdoken aan de horizon (CGVS, p. 14). Ze waren namelijk gestopt aan de hoofdweg (CGVS, p. 17). De kans dat er een wagen passeert lijkt dan ook niet onbestaande. Bovendien is het weinig plausibel dat de Taliban zo een delicaat en snel uit te voeren werk als het plaatsen van explosieven, zouden uitbesteden aan een gevangene (CGVS, p. 14). Ook zij moeten hebben geweten dat u, als gevangene, veel minder snel een put graaft dan enkele Talibs samen die weten waarom ze die put aan het graven zijn. Bovendien is een link tussen het waarom men u ontvoerde en het graven van die put totaal onbestaande. Ook u heeft tot op de dag van uw gehoor bij het CGVS het raden waarom net u die put moest graven (CGVS, p. 17). De vaststelling dat uw beschrijvingen over uw gevangenis het anekdotische niet overstijgen en uw relaas ook weinig plausibel overkomt, doet vragen rijzen bij uw vermeende verklaringen gevangen te zijn genomen door de Taliban. Ten derde moet worden opgemerkt dat uw relaas incoherent is, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op een helling komt te staan. Zo verklaart u dat de Taliban bij de mullah kwam vragen waar uw adres was (CGVS, p. 14). Dit is hooguit merkwaardig te noemen, aangezien de Taliban daarvoor reeds twee brieven aan uw woonplaats had bevestigd (CGVS, p. 10-11 & p. 14). Een tweede incoherentie kan worden gevonden over het moment van ontvangst van de tweede brief, waarin staat dat u gestraft moet worden, waar u ook bent, zonder dat er enige andere vraag of eis in deze brief vermeld staat. U verklaart namelijk dat de Taliban deze boodschap opnieuw aan uw huisdeur heeft geplakt, terwijl u binnenshuis was (CGVS, p. 10). Enkele dagen later zouden de Talibs dan uw huis zijn binnengevallen, nadat ze, zoals eerder gemeld, eerst de mullah hadden gevraagd naar uw adres (CGVS, p. 14). Het lijkt weinig plausibel dat indien de Taliban u inderdaad wilde straffen voor uw ontsnapping, ze eerst een waarschuwing op uw deur zou bevestigen, nadien naar de mullah zou stappen om uw adres te vragen en pas dan uw huis zou binnenstormen. Het betreft hier geen detail omdat u net door deze omwegen tijdig kon worden verwittigd uw huis te verlaten. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Taliban door deze handelswijze hun slachtoffer voldoende tijd zou geven om uit haar handen te kunnen ontsnappen. Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, kan u hiervoor evenmin een verklaring bieden (CGVS, p. 18).

Tot slot bent u ook niet consistent over de chronologie van essentiële feiten uit uw vluchtrelaas. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid een laatste maal ondermijnd. Zo verklaart u op de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (dd. 19 augustus 2011) dat de maulawi nog vóór jullie een eerste Talibanbrief hadden ontvangen, u en uw moeder op de hoogte had gebracht van de geruchten over de vermeende godsdienstlessen van uw moeder (Vragenlijst CGVS, p. 3). Op uw gehoor zegt u echter dat de mullah u pas na uw ontsnapping, dus ruim na de eerste brief, op de hoogte had gebracht van die geruchten (Gehoorslag CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalt u aan dat men op de DVZ de feiten niet in de juiste volgorde had gesteld. Hier kan echter geen geloof aan worden gehecht. Deze verklaring werd u namelijk nadien nogmaals in het Dari voorgelezen en door u als goedgekeurd ondertekend (Vragenlijst CGVS, p. 4), deze verklaring werd ook niet vermeld in de rechtzettingen die nadien door uw advocaat op datum van 14 maart 2013 werden doorgestuurd aan het CGVS (zie administratief dossier) en u heeft deze niet rechtgezet aan het begin van uw gehoor op het CGVS wanneer u daar de kans toe werd gegeven (CGVS, p. 3). Het gaat hier niet om een detail, maar om de chronologie van essentiële feiten van uw vluchtrelaas. Verwacht mag worden dat u deze dan ook steeds correct aanhaalt, wanneer daarnaar wordt gevraagd. De vaststelling dat u dat niet doet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog maar eens.

Uw ongeloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u persoonlijk door de Taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U hebt er de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleven (CGVS, p. 3).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw vaders taskara, de foto's van u in Logar, uw schoolcertificaat en rapport betreffen enkel uw identiteit, die niet wordt betwist. De twee persoonlijke dreigbrieven van de Taliban werden eerder al aangehaald om inconsistenties aan te duiden. Over de algemene dreigbrief van de Taliban verklaart u dat deze niet persoonlijk aan iemand van uw familie werd gericht, maar eerder een algemene brief is die naar alle mensen in een bepaald gebied wordt verstuurd (CGVS, p. 9). Deze brief bewijst dan ook uw persoonlijke vervolgingsfeiten niet, maar zegt eerder iets over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die reeds eerder werd behandeld. Over de vier opleidingscertificaten, drie diploma's, drie appreciatiebrieven en de badge van uw moeder worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien zeggen deze documenten niets over uw persoonlijke vervolgingsfeiten en tonen die geen enkele bloedverwantschap aan tussen u en de naam op deze documenten. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Tot slot toont ook de gezinsfoto die u na het gehoor op het CGVS heeft nagestuurd geen directe bloedverwantschap aan tussen uw persoon en de vrouw op deze foto.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel afgeleid, uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren, dat de term ‘asielaanvraag’ beide aspecten dekt, dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij afkomstig is uit Logar, Afghanistan, doch dat de verwerende partij de afweging heeft gemaakt ten aanzien van Kabul, nu hij daar de laatste tien jaar van zijn leven heeft gewoond. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij stelt dat er wel nog aanslagen zijn in Kabul, doch dat de impact daarvan op de burgers beperkt zouden blijven nu de aanslagen voornamelijk gericht zijn tegen ‘high profile’ doelwitten. Verzoeker kan zich hiermee allerminst akkoord verklaren nu de Afghaanse burgers in Kabul nog altijd het slachtoffer worden van dagelijks geweld, dat de toestand op heden in Kabul er één is van ‘willekeurig geweld’. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich baseert op de Subject Related Briefing (SRB) van 22 maart 2013, doch dat deze niet meer actueel is, dat er in Kabul dagelijks burgerslachtoffers vallen, dat de toestand in 2013 dramatisch verslechterd is. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij zich nog steeds baseert op de UNHCR Eligibility Guidelines van 17 december 2010 die volgens haar nog altijd actueel zouden zijn, doch dat het UNHCR nieuwe richtlijnen uitgevaardigd heeft op 6 augustus 2013 die bevestigen dat de situatie verslechterd is, waarna verzoeker uit de laatstgenoemde Guidelines citeert. Verzoeker merkt op dat in dezelfde richtlijnen wordt uitgewerkt dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, dat dit onder andere de mensen zijn die gelieerd worden aan internationale organisaties en de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij ‘vechtmateriaal’ zijn, waarna verzoeker opnieuw uit de voormelde richtlijnen citeert. Verzoeker stelt dat de verslechtering van de toestand voor burgers ook bevestigd wordt door andere bronnen, dat er wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt, waarna verzoeker verwijst naar en citeert uit het door hem toegevoegde stuk 5. Hij vervolgt dat ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan allesbehalve positief is, dat de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan en dat dit ook geldt voor Kabul, waarna verzoeker verwijst naar en citeert uit het door hem bijgevoegde stuk 6, stuk 7, stuk 12 en stuk 13. Verzoeker stelt dat de anti-overheidselementen voor niets terug schrikken waarna hij verwijst naar en citeert uit het door hem bijgevoegde stuk 8, stuk 9 en stuk 10. Hij vervolgt dat de consensus groeit dat het, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, niet veilig is in Kabul, dat de verwerende partij hier doof en blind voor is, dat zelfs een hond met een hoed op kan vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onder artikel 48/4 c) van de vreemdelingenwet valt, waarna verzoeker verwijst naar en citeert uit het door hem bijgevoegde stuk 11, dat uit deze informatie duidelijk blijkt dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, dat naast het reële risico dat de gewone burgers het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet hoog is, dat de broodnodige humanitaire hulp immers beperkt blijft. Verzoeker meent dat de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is, dat zij zich focust op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al

dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dat zij echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloost, dat het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit), ook al neemt de ernst van het gewapend conflict af in een bepaalde regio en dat de levensomstandigheden mensonwaardig blijven, dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt, volgens verzoeker, steun in de huidige veiligheidssituatie die allerm minst stabiel te noemen is. Hoewel de verwerende partij wenst te verkopen dat Kabul een 'veilige' provincie is, zijn er, volgens verzoeker, in de Afghaanse hoofdstad en de omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Verzoeker stelt dat bij deze incidenten slachtoffers vallen onder de burgers en de buitenlanders, dat de verwerende partij in wezen blind is voor de werkelijkheid.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: Concern Worldwide geconsulteerd op 15 augustus 2013
- Stuk 4: UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013
- Stuk 5: Los Angeles Times, "*Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say*", 1 augustus 2013
- Stuk 6 : BBC News, "*suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul*", 9 maart 2013
- Stuk 7: "*Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy*", 16 mei 2013
- Stuk 8: het artikel "*Afghan security forces foil major attack on Kabul*" van PressTV van 4 augustus 2013
- Stuk 9: het artikel "*Taliban vallen luchthaven Kaboel aan*" van De Standaard van 10 juni 2013
- Stuk 10: het artikel "*Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel*" van De Standaard van 11 juni 2013
- Stuk 11: het artikel "*Consensus groeit: Afghanen terugsturen is waanzin. Zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig*" van De Standaard van 10-11 augustus 2013.
- Stuk 12: Voice of America, "*Four killed in Taliban Attack in Kabul*", 24 mei 2013
- Stuk 13: Wall street journal, "*Taliban attacks kills seven in Kabul*", 2 juli 2013
- Stuk 14: gegevens van de verantwoordelijke afkomstig van een officiële website
- Stuk 15: e-mailverkeer tussen de raadvrouw van verzoeker en mevrouw F.M. van Concern Worldwide

2.3. Verzoeker legt op 29 oktober 2013 een aanvullende nota neer, vergezeld van de volgende documenten:

- Stuk 16: originele appreciatiebrief vanwege de overheid met beëdigde vertaling ten aanzien van de moeder van verzoeker
- Stuk 17: origineel diploma van de moeder van verzoeker met beëdigde vertaling
- Stuk 18: appreciatiebrief met beëdigde vertaling vanwege concern
- Stuk 19: bewijs familiebanden
- Stuk 20: foto's van de moeder van verzoeker met collega's en tijdens een project
- Stuk 21: 8 originele certificaten van opleidingen die de moeder van verzoeker heeft gevolgd bij concern, usaid, awec, Belgium solidarity Afghanistan en Norwegian Refugee Council
- Stuk 22: bevestigingen van collega's en oversten van de moeder van verzoeker
- Stuk 23: originele taskara van de moeder van verzoeker met vertaling
- Stuk 24: kopie badge moeder verzoeker concern
- Stuk 25: originele envelop waarin bijkomende stukken werden verstuurd
- Stuk 26: kieskaart en taskara schoonvader van verzoeker met beëdigde vertaling.

2.4. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad' van 5 september 2013 bevat.

Ter terechtzitting voert de raadsman van verzoeker aan dat de neergelegde aanvullende nota enkel informatie bevat die de situatie bevestigt en dat hij dienaangaande reeds een uiteenzetting heeft gegeven in het inleidend verzoekschrift.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Daargelaten de vraag of verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat mevrouw P. zijn moeder is en daargelaten de vraag of mevrouw P. daadwerkelijk gewerkt heeft voor een internationale organisatie, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

2.8.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij zijn moeder hielp bij haar werkzaamheden of ook maar enigszins betrokken was bij de voornoemde werkzaamheden. De Raad stelt vast dat verzoekers antwoord op de vraag *'wat gedaan in Afghanistan'*, namelijk *'Hielp moeder, zelfde job'* en *'hielp haar, bracht dingen van kantoor naar huis'*, heel summier is. Het mag verbazen dat verzoeker, bij de vraag wat hij deed in Afghanistan, er enkel op wijst dat hij loopjongen was voor zijn moeder en dingen zoals notebooks, pens, stoelen en bord alsook hout voor de kachel bracht, doch geen andere activiteit aanhaalde (gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl uit de door verzoeker toegevoegde documenten, meer bepaald stuk 15, blijkt dat de 'Country Director' (bijgevoegd stuk 14) van Concern Afghanistan verzoeker nooit heeft ontmoet en zij ook geen reden zag waarom verzoeker het kantoor zou moeten bezoeken. Verder blijkt uit hetzelfde stuk 15 dat verzoeker aan zijn raadsman toevertrouwde dat hij eens naar het kantoor ging, lang geleden om stoelen te helpen klaarzetten. Dienomtrent, zo blijkt opnieuw uit bijgevoegd stuk 15, antwoordt de 'Country Director' van het kantoor dat het mogelijk is dat verzoeker 3 à 4 jaar geleden geholpen heeft stoelen klaar te zetten, maar dat dit niet kan bevestigd worden. De Raad stelt vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker, indien hij zijn bezoeken aan en zijn bekendheid bij het kantoor van Concern wil aantonen, in een mail om vraag ter bevestiging van zijn aanwezigheid op het kantoor waar hij spullen ging ophalen voor zij moeder in zijn functie van loopjongen maar één incident aangeeft, terwijl het helpen met zijn moeder en dingen van kantoor naar huis brengen, volgens zijn verklaringen, zijn bezigheid was. Verder stelt de Raad vast dat de kennis van verzoeker over zijn moeders activiteiten en de organisatie waarvoor ze actief is, vrijwel nihil is. Van een zoon moet niet alle informatie worden verwacht, doch verzoeker verklaarde dat hij zijn moeder geholpen heeft met haar activiteiten en het land heeft moeten ontvluchten door deze activiteiten, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker de grote lijnen van het werk van zijn moeder kan toelichten. Zo stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht: *"Het is ten eerste vreemd dat u amper kan uitweiden over de activiteiten van Concern in Afghanistan en nauwer in Kabul. Zo kan u enkel weergeven dat uw moeder alfabetiseringslessen gaf en er ook computerlessen werden georganiseerd (CGVS, p. 5). Volgens de informatie in het administratief dossier concentreert deze organisatie zich in Afghanistan op heel uiteenlopende projecten zoals landbouwprojecten, ontwikkelingsprojecten, water -en milieuprojecten, onderwijsprojecten en HIV -en aidsprojecten. Markant is dan ook dat u te kennen geeft niet te weten of Concern Worldwide, behalve in Kabul, ook in de rest van Afghanistan actief is (CGVS, p. 6). Specifiek in Kabul richt deze organisatie zich op het organiseren van gendergerichte projecten via onderwijs, het versterken van bepaalde vaardigheden, het geven van leer in gezondheid en hygiëne en het verhogen van de markttoegankelijkheid voor vrouwen. Het is merkwaardig dat u behalve onderwijs geen enkel ander thema opnoemt waarin deze organisatie uitblinkt (CGVS, p. 5). Ook wanneer gepeild naar cursussen die uw moeder zelf volgde bij het Concern Worldwide blijkt u niet weten welke cursussen zij zelf allemaal heeft gevolgd (CGVS, p. 9) en dit ondanks het feit dat u hier een certificaat van voorlegt (stuk 7 in het administratief dossier). In die lijn is het even opvallend dat ook de organisaties AWEC en USAID amper een belletje bij u doen rinkelen en u deze niet kan linken naar uw moeder. Uw moeder volgde namelijk opleidingen bij die twee organisaties (Stuk 9b &c). Vervolgens geeft u ook zelf toe helemaal niet te weten of uw moeder bijkomende opleidingen heeft genoten, bij welke instanties ze die zou hebben gevolgd en wanneer ze die zou hebben gevolgd (CGVS, p. 8-9). Nochtans legt u deze documenten zelf ook neer ter ondersteuning van uw moeders hoger profiel in Afghanistan. Verwacht mag worden dat u dan ook bijkomende informatie kan geven bij die documenten. Ten tweede kan u ook amper in detail treden over de activiteiten die dichter aanleunen bij het werk van uw moeder zelf. Hoewel u in eerste instantie te kennen geeft dat er wellicht op nog plaatsen in Kabul alfabetiseringscursussen werden georganiseerd, heeft u er in tweede instantie geen idee van of er, zoals uw moeder, nog vrouwen voor deze organisatie lesgeven bij hen thuis (CGVS, p. 6). U schuilt uw onwetendheid hierover achter het feit dat u enkel naar het hoofdbureau ging (CGVS, p. 6). Opvallend is dan ook dat u de persoon die in dat kantoor de verantwoordelijke was niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 8), dat u niet weet wie de baas van die organisatie in Afghanistan is (CGVS, p. 7), dat u geen enkele naam van een collega van haar weet op te noemen (CGVS, p. 7), dat u geen enkele uitleg kan geven over de structuur van de lessenreeks die uw moeder gaf (CGVS, p. 7) en dat u zelf niet bij benadering kan zeggen aan hoeveel vrouwen ze telkens les gaf (CGVS, p. 6). Van een zoon mag worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de werkzaamheden van zijn moeder. Te meer omdat haar job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke*

positie van jullie gezin, u ook af en toe als hulp betrokken zou zijn geweest bij die werkzaamheden en u bovendien omwille van die job bent weggevlucht uit Afghanistan.”

De vaststelling dat verzoeker amper kan uitweiden over de werkzaamheden van Concern in Afghanistan en in Kabul in het bijzonder en over de werkzaamheden van zijn moeder en de documenten die hij ter staving hiervoor neerlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van het feit dat verzoeker betrokken was bij de werkzaamheden van zijn moeder. Hierdoor kunnen ook ernstige vragen gesteld worden bij zijn verklaringen dat hij vervolgd werd door de Taliban, gezien verzoeker de vervolgingsfeiten linkt aan het feit dat hij betrokken was bij de werkzaamheden van zijn moeder.

In zoverre verzoeker stelt dat hij wel degelijk verantwoordelijken van de organisatie bij naam kan noemen, waarbij hij enkele namen noemt en stelt dat hij beseft dat hij dit eigenlijk onmiddellijk na het verhoor had moeten meedelen en niet pas op consultatie bij zijn raadvrouw toen reeds een negatieve beslissing gevallen was, stelt de Raad vast dat het laattijdig, ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift, geven van antwoorden op de door de commissaris-generaal gestelde vragen, niet ernstig is en als dusdanig geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande vermag te weerleggen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij op het gehoor in het Dari een kleine discussie had met de tolk over zijn vertalingen waardoor hij een tijdje dichtgeklapt is en dit gebeurde vlak na de vraag wie zijn moeder dan hielp in het huishouden en dat hij de vraag vlak daarna de namen van de collega's van zijn moeder niet durfde te zeggen terwijl hij wel degelijk de personen van de organisatie kent, wijst de Raad er op dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt als zou verzoeker een discussie gehad hebben met de tolk in verband met vertalingen bij de vragen omtrent het huishouden (gehoorverslag CGVS, p. 6), noch dat verzoeker bij het afsluiten van het gehoor noch iets toe te voegen of te vragen had (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verder stelt de Raad vast dat aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aan de betrokkene werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS, p. 1). Gezien voorgaande vaststellingen, is verzoekers *a posteriori* verklaring als zou hij problemen gehad hebben met de tolk en een tijdje zijn dichtgeklapt niet ernstig. Bovendien wijst de Raad er op dat niet enkel na de vraagstelling over het huishouden, gevraagd werd naar de collega's van zijn moeder of andere personen van de organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 6-7), maar ook later tijdens het gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 8), doch dat verzoeker ook op dat ogenblik stelt dat hij de namen niet weet. Verzoeker kan aldus geenszins dienstig voorhouden ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat hij de namen kende.

In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat Worldwide Concern zich wel degelijk focust op het verstevigen van de positie van de vrouw en hiervoor verwijst naar stuk 3, stelt de Raad vast dat het door verzoeker toegevoegde stuk 3, evenals de commissaris-generaal, er op wijst dat naast het verstevigen van de positie van de vrouw, de organisatie nog andere op andere projecten focust.

Waar verzoeker nog meent, betreffende het argument van de verwerende partij dat verzoeker meer zou moeten weten over de activiteiten van zijn moeder, dat deze manier van werken bij het beoordelen van het asielrelaas meermaals werd bekritiseerd door de rechtspraak (EHRM, 2 oktober 2012, Singh t. België), waar gesteld wordt dat het asielonderzoek te veel gedomineerd wordt door het onderzoek naar de geloofwaardigheid, in plaats van een bijkomend onderzoek te verrichten naar de authenticiteit van de voorgelegde documenten, waaruit kan blijken dat men het risico loopt blootgesteld te worden aan schendingen, wijst de Raad er op dat de stukken die verzoeker voorlegt aangaande de activiteiten van zijn moeder eventueel kunnen aantonen dat zijn moeder voor de organisatie werkzaam was, doch dat, door de gebrekkige kennis van verzoeker, niet aannemelijk is dat verzoeker zelf betrokken was bij de activiteiten van zijn moeder.

2.8.2. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk werd aangeschreven en ontvoerd door de Taliban. De Raad wijst op wat dienaangaande terecht door de commissaris-generaal wordt opgemerkt:

“Ten eerste stroken uw verklaringen niet met de documenten die u ter staving van die motieven neerlegt. Zo hebben beide brieven die u, zoals u verklaart, ontvangen heeft van de Taliban (CGVS, p. 10), een hoofding van de politieke partij Hezb-e-Islami (Stuk 12 & 13). Het is dan ook opmerkelijk dat u beweert aangeschreven te zijn geweest op naam van de Taliban. Geconfronteerd met deze bemerking haalt u aan dat Hezb-e-Islami en Taliban voor u dezelfde groeperingen zijn (CGVS, p. 12), wat echter wordt tegengesproken door informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt namelijk dat de verhoudingen tussen deze twee groeperingen in Logar de laatste jaren allerminst rimpelloos is

verlopen. Het gaat hier niet om een detail, maar om de groepering die u moet vrezen in Afganistan en om de groepering die u het land heeft doen uitvluchten. Verwacht mag worden dat u dan ook correcte informatie over die groepering kan weergeven. Ten tweede kan u uw ontvoering en ontsnapping niet geloofwaardig maken. Uw verklaringen over uw verblijf in gevangenschap overstijgen namelijk de algemeenheid niet en komen hoegenaamd niet doorleefd over. Ondanks uw verklaringen vijf nachten in handen van de Taliban te zijn geweest, ondervraagd te zijn en samen met hen te hebben gebeden (CGVS, p. 16 & p. 20), kan u enkel zeggen dat de vijf Talibs witte kleren droegen, lange baarden hadden, een tulband aan hadden en alle vijf hetzelfde leken (CGVS, p. 16). Verwacht mag worden dat u toch enige specificaties per Talib zou kunnen geven. Uw verklaring dat u enkel hun achterkant zag, aangezien u steeds achteraan moest gaan zitten, vergoelijkt deze oppervlakkigheid niet (CGVS, p. 17). Gevraagd naar een plaatsbeschrijving van uw gevangenis, komt u niet verder dan dat het een groot huis was met twee kamers (CGVS, p. 17). Verwacht mag worden dat u meer in detail zou kunnen treden om de plaats waar u gevangen zat te beschrijven. Gevraagd naar uw emoties toen u in uw cel zat, komt u dan weer niet verder dan dat u schrik had, hoopte veilig weg te komen, en waarom de situatie in Afghanistan zo slecht was (CGVS, p. 19-20). Opnieuw mag worden verwacht dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over uw dagen en nachten in handen van de Taliban. Vervolgens lijkt ook uw ontsnapingsverhaal weinig plausibel. Zo is het merkwaardig dat de Taliban in paniek schoten wanneer lichten opdoken aan de horizon (CGVS, p. 14). Ze waren namelijk gestopt aan de hoofdweg (CGVS, p. 17). De kans dat er een wagen passeert lijkt dan ook niet onbestaande. Bovendien is het weinig plausibel dat de Taliban zo een delicaat en snel uit te voeren werk als het plaatsen van explosieven, zouden uitbesteden aan een gevangene (CGVS, p. 14). Ook zij moeten hebben geweten dat u, als gevangene, veel minder snel een put graaft dan enkele Talibs samen die weten waarom ze die put aan het graven zijn. Bovendien is een link tussen het waarom men u ontvoerde en het graven van die put totaal onbestaande. Ook u heeft tot op de dag van uw gehoor bij het CGVS het raden waarom net u die put moest graven (CGVS, p. 17). De vaststelling dat uw beschrijvingen over uw gevangenis het anekdotische niet overstijgen en uw relaas ook weinig plausibel overkomt, doet vragen rijzen bij uw vermeende verklaringen gevangen te zijn genomen door de Taliban. Ten derde moet worden opgemerkt dat uw relaas incoherent is, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op een helling komt te staan. Zo verklaart u dat de Taliban bij de mullah kwam vragen waar uw adres was (CGVS, p. 14). Dit is hooguit merkwaardig te noemen, aangezien de Taliban daarvoor reeds twee brieven aan uw woonplaats had bevestigd (CGVS, p. 10-11 & p. 14). Een tweede incoherentie kan worden gevonden over het moment van ontvangst van de tweede brief, waarin staat dat u gestraft moet worden, waar u ook bent, zonder dat er enige andere vraag of eis in deze brief vermeld staat. U verklaart namelijk dat de Taliban deze boodschap opnieuw aan uw huisdeur heeft geplakt, terwijl u binnenshuis was (CGVS, p. 10). Enkele dagen later zouden de Talibs dan uw huis zijn binnengevallen, nadat ze, zoals eerder gemeld, eerst de mullah hadden gevraagd naar uw adres (CGVS, p. 14). Het lijkt weinig plausibel dat indien de Taliban u inderdaad wilde straffen voor uw ontsnapping, ze eerst een waarschuwing op uw deur zou bevestigen, nadien naar de mullah zou stappen om uw adres te vragen en pas dan uw huis zou binnenstormen. Het betreft hier geen detail omdat u net door deze omwegen tijdig kon worden verwittigd uw huis te verlaten. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Taliban door deze handelswijze hun slachtoffer voldoende tijd zou geven om uit haar handen te kunnen ontsnappen. Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, kan u hiervoor evenmin een verklaring bieden (CGVS, p. 18)."

In zoverre verzoeker voormelde motieven bekritiseert en stelt, betreffende de dreigbrieven, dat opgemerkt dient te worden dat hij de brieven niet ontving in Logar doch wel in Kabul en dat aldus de redenering van de verwerende partij aantoonde dat er onvoldoende voeling is met de cultuur in Afghanistan nu de mensen in Afghanistan inderdaad al te gemakkelijk de benaming Taliban gebruiken ook wanneer het in werkelijkheid de Hezb-e-Islami betreft, dat de verwerende partij zich daarenboven baseert op de toestand in Logar terwijl hij aangegeven heeft dat hij Taliban zei omdat op het einde van de brief 'commandant van Badr' staat, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de vertaling van de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven dat op de brieven geschreven staat 'Hezbi Islami groep Logar provincie'. De argumentatie dat de brieven ontvangen werden in Kabul en niet in Logar doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij beide brieven kreeg van de Taliban terwijl de hoofding de politieke partij Hezb-e-Islami groep Logar provincie vermeldt. De Raad stelt vast dat verzoekers opgegeven reden hiervoor dat deze twee groeperingen hetzelfde zijn, tegengesproken wordt door de stukken van het administratief dossier nu de verhouding tussen deze twee groeperingen in Logar allerminst rimpelloos verlopen en dat, gezien het de groepering betreft die verzoeker beweert te vrezen en hem het land heeft doen ontvluchten, verwacht mag worden dat hij correcte informatie kan geven over de groepering die hem bedreigde. Voorts stelt de Raad ook vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen gevangengenomen werd door de Taliban in Logar (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat de

brieven werden gestuurd door de Taliban, meer specifiek de groep in Logar (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gelet op de informatie in het administratief dossier die er op wijst dat de verhoudingen tussen de groeperingen Taliban en Hezb-e-Islami de laatste jaren allerminst rimpelloos verlopen in Logar en gelet op het feit dat verzoeker gevangengenomen werd toen hij in Logar verbleef en dreigbrieven ontving waardoor hij het land is ontvlucht uit vrees voor vervolging, kan van verzoeker verwacht worden dat hij eenduidig de groepering aanduidt die hem beweerdelijk vervolgde en kan verzoeker in zijn geval niet ernstig voorhouden dat mensen in Afghanistan al te gemakkelijk de benaming Taliban gebruiken ook wanneer het in werkelijkheid de Hezb-e-Islami betreft. Verder stelt de Raad vast dat het gegeven dat verzoeker verklaarde dat het einde van de brief 'commandant van Badr' vermeldt en hij daarom aangegeven had dat het de Taliban betrof, niet verklaart waarom de brief vermeldt 'Hezbi Islami groep Logar provincie'. Het feit dat dezelfde brief als hoofding de partij 'Hezb-e-Islami' vermeldt en als einde verwijst naar de commandant van Badr, wat volgens verzoekers beweringen verwijst naar de Taliban, roept, gelet op de situatie in Logar zoals hiervoor aangegeven, nog meer vragen op bij de waarachtigheid van de voorgelegde brieven en aldus bij de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde geleden vervolgingen.

Waar verzoeker aangaande het motief dat zijn verklaringen weinig doorleefd overkwamen stelt dat hij nochtans aangegeven heeft dat hij met doodsangsten zat, dat hij werd ondervraagd waarbij telkens dezelfde vragen werden herhaald en hij herhaaldelijk werd geslagen, dat hij veel schrik had en bad tot God, gaat verzoeker voorbij aan het geheel van de motivering, waarin duidelijk staat omschreven waarom de verwerende partij oordeelt dat de verklaringen van verzoeker weinig doorleefd overkomen en beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen tijdens het gehoor voor de commissaris-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Ook de argumentatie van verzoeker dat hij wel wist weer te geven waar hij zich bevond en stelde dat zijn ontvoerders er allemaal als mullahs uitzagen doch verschillende talen spraken, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van de reeds afgelegde verklaringen en gaat hij ook voorbij aan het motief dat *'Verwacht mag worden dat u toch enige specificaties per Talib zou kunnen geven.'*

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift aangeeft dat hij opgesloten zat in een kleine kamer met hoge kleine ramen waarvan de muren met klei waren bekleed en dat hij maar vier passen kon nemen in de lengte van deze kamer, stelt de Raad vast dat het laattijdig, ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift, geven van antwoorden op de door de commissaris-generaal gestelde vragen, niet ernstig is en als dusdanig geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande vermag te weerleggen.

Waar verzoeker aangaande het ontsnappingsverhaal en het feit dat het merkwaardig is dat de Taliban zou opschrikken bij het zien van koplampen, opmerkt dat het om activiteiten in de nacht ging, stelt de Raad vast dat het feit dat de activiteiten 's nachts gebeurden geen afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing die er op wijzen dat *'Zo is het merkwaardig dat de Taliban in paniek schoten wanneer lichten opdoken aan de horizon (CGVS, p. 14). Ze waren namelijk gestopt aan de hoofdweg (CGVS, p. 17). De kans dat er een wagen passeert lijkt dan ook niet onbestaande.'*

Aangaande de incoherentie dat verzoeker eerst twee brieven kreeg van de Taliban en dat daarna de Taliban zijn adres vroeg, stelt verzoeker dat hij gezegd heeft dat twee dagen na zijn ontsnapping twee vreemden het adres kwamen vragen, dat hij niet gezegd heeft dat deze personen ook van de Taliban waren. Deze verklaring in zijn verzoekschrift klemt met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker heeft verklaard dat hij niet wist wie zijn adres vroeg, maar dat hij op de vraag waarom het adres gevraagd werd, antwoordde *'voor dezelfde beschuldigingen zodat ze ons konden oppakken'*, en op de opmerking dat ze wisten wat zijn adres was daar ze al twee brieven hadden gestuurd, repliceert *'Ze hadden het gevonden, maar zochten mij'* en op de vraag waarom ze het adres vroegen als ze het al wisten, antwoordde *'misschien een middel om bekend te maken dat wij gelinkt zouden worden met het christendom'* (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uit voormelde verklaringen blijkt dat verzoeker verklaart dat de personen die zijn adres vroegen dezelfde groep was als deze die hem eerder beschuldigden. Waar verzoeker nog van mening is dat de tolk opnieuw een fout heeft gemaakt daar hij heeft gezegd dat ze naar het adres van zijn oom vroegen, beperkt hij zich opnieuw tot een *post factum* bewering die geenszins dienstig is, nu een dergelijke bewering geenszins grondslag vindt in het administratief dossier. De Raad wijst er op dat, zoals hierboven aangegeven, verschillende vragen werden gesteld om verzoeker de mogelijkheid te geven de incoherentie in zijn relaas te verduidelijken en waarbij gevraagd werd waarom verzoekers

adres werd gevraagd, verzoeker verduidelijkte geenszins dat het niet zijn adres, doch dat van zijn oom betrof.

Waar verzoeker nog beweert dat om dezelfde reden de Taliban niet is binnengekomen in zijn huis bij het plakken van de tweede brief, nu deze in de overtuiging waren dat verzoeker zou onderdak gezocht hebben bij zijn familieleden, beperkt hij zich opnieuw tot een *post factum* bewering die geenszins grondslag vindt in zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, zodat deze bewering niet dienstig is.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.10. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert betreffende de documenten terecht: *“Uw vaders taskara, de foto’s van u in Logar, uw schoolcertificaat en rapport betreffen enkel uw identiteit, die niet wordt betwist. De twee persoonlijke dreigbrieven van de Taliban werden eerder al aangehaald om inconsistenties aan te duiden. Over de algemene dreigbrief van de Taliban verklaart u dat deze niet persoonlijk aan iemand van uw familie werd gericht, maar eerder een algemene brief is die naar alle mensen in een bepaald gebied wordt verstuurd (CGVS, p. 9). Deze brief bewijst dan ook uw persoonlijke vervolgingsfeiten niet, maar zegt eerder iets over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die reeds eerder werd behandeld.”*

Betreffende de documenten die verzoeker voorlegt ter gelegenheid van de asielprocedure, zijn inleidend verzoekschrift en de aanvullende nota met betrekking tot de werkzaamheden van mevrouw P. bij Concern en met betrekking tot het aantonen van zijn bloedband met mevrouw P., wijst de Raad er op dat deze documenten niets zeggen over verzoekers persoonlijke betrokkenheid bij de werkzaamheden van mevrouw P., noch over verzoekers persoonlijke vervolgingsfeiten. Ook de door verzoeker voorgelegde taskara en kieskaart van zijn schoonvader zeggen niets over verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging. De aangebrachte enveloppe brengt eveneens niets wezenlijks bij aan verzoekers asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.11. Zelfs indien er geloof kan gehecht worden aan de werkzaamheden van mevrouw P. en de bloedverwantschap tussen mevrouw P. en verzoeker, waardoor verzoeker het profiel zou bezitten van een (oudste) zoon van een persoon die werkzaam was voor een internationale organisatie, wijst de Raad er op dat een niet-betwist profiel en de verwijzing naar rapporten die een dergelijk profiel eventueel als doelwit aanduiden, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit onderhavig arrest dat aan verzoekers beweerde problemen met de Taliban omwille van zijn activiteiten die er in bestonden dat hij zijn moeder hielp, geen geloof kan worden gehecht, alsook dat aan de bewering van verzoeker dat hij zijn moeder bijstond in haar activiteiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het rapport, nu hij het risico op het lopen van ernstige schade niet *in concreto* aantoont.

2.12. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift nog stelt dat zijn moeder na de problemen ondergedoken leefde, dat zij zich enkel in Burka op straat kon begeven en zij op dit ogenblik opnieuw in hetzelfde district woont in Kabul, doch dat zij zich nog altijd in dezelfde omstandigheden dient te verhullen, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt daar aan verzoekers beweerde problemen met de Taliban omwille van zijn activiteiten die er in bestonden dat hij zijn moeder hielp, geen geloof kan worden gehecht, alsook dat aan de bewering van verzoeker dat hij zijn moeder bijstond in haar activiteiten geen geloof kan worden gehecht.

2.13. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat het Commissariaat-generaal niet eens de moeite doet om eens te vragen hoe het komt dat zijn vader spoorloos verdwenen is, wijst de Raad er op dat het aan verzoeker toekomt om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. De Raad merkt op dat verzoeker noch tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangehaald dat de verdwijning van zijn vader in 2000 een direct verband houdt met de door hem voorgehouden redenen of een reden op zich was om zijn land te ontvluchten en asiel aan te vragen. Ook ter terechtzitting verwijst verzoeker geenszins naar een vrees

die verband houdt met de verdwijning van zijn vader. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag bij de asielzoeker ligt en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2013 waarbij hij verwijst naar het feit dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid moet worden omgegaan, dat dit onder andere mensen zijn die gelieerd worden aan internationale organisaties en jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop ze 'vechtmateriaal' zijn, wijst de Raad vooreerst naar wat reeds gesteld wordt aangaande het profiel van verzoeker als zoon van een persoon die voor een internationale organisatie werkt in punt. 2.11. De Raad herhaalt dat een loutere verwijzing door verzoeker naar het risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, dat deze vrees voor vervolging *in concreto* dient aangetoond te worden, alwaar verzoeker, gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke blijft.

Omtrent het risicoprofiel van mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, stellen de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband aan met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel wederom niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de levensomstandigheden mensonwaardig blijven en de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.16. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad oordeelt dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker moet beoordeeld worden ten aanzien van Kabul, waar hij reeds sinds jonge leeftijd woont en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in de provincie Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de mediumlange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen

IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complex highprofile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices (IED's) meer bepaald berrmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers als volgt: *"Er gebeurden van januari tot en met augustus 2013 gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het hierboven geschetste patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AEG's blijven 'high profile attacks' uitvoeren in Kabul. Met 'high profile attacks' worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. (...)*

Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd. Eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is volgens analist Fabrizio Foschini de perceptie te creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. (...)

De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievenvondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral ook op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. (...)

Het Amerikaans Ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten (...) komen tot dezelfde vaststelling, nl. dat Kabul stevig in handen is van de regering. (...)

Zoals uit bovenstaande analyse blijkt is het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, blijkt volgens analist Fabrizio Foschini uit de keuze van deze doelwitten boven andere druk bezochte publieke plaatsen, dat de opstandelingen op zoek zijn naar enige legitimiteit voor hun aanslagen. Volgens analist Thomas Ruttig vermijden de Taliban ook aanslagen tijdens het spitsuur in Kabul.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. De aanslag op het Hooggerechtshof van juni 2013 was de ergste tot nu toe. Het doelwit was duidelijk het personeel. (...)." (p.5-9).

De door verwerende partij neergelegde nota van 6 december 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt aldus dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de

internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

In zoverre verzoeker aldus stelt dat de verwerende partij zich baseert op de SRB van 22 maart 2013, dat deze niet meer actueel is inzake de huidige veiligheidstoestand in Afghanistan, dat er in Kabul dagdagelijks burgerslachtoffers vallen en dat de toestand in 2013 dramatisch verslechterd is, wijst de Raad er op dat een update werd voorgelegd door de verwerende partij op datum van 6 december 2013 en dat de update dateert van 5 september 2013 en handelt over de periode januari tot en met augustus 2013. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker stelt ter terechtzitting dienaangaande enkel dat de aanvullende informatie niets wijziging aan zijn opmerkingen in zijn verzoekschrift.

Uit de door verzoeker bijgebrachte persartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul te weerleggen.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul-stad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER